

ANOTHER
WORLD

PART 1

DANTE MORIARTY

P r v á k a p i t o l a

Smrt a život

Otvoril som oči a opätoval úsmev mraku, ktorý na mňa hľadel z modrej oblohy, plnej mračien, rôznych tvarov a podôb. No úsmev mi zmizol, pretože som si nevedel spomenúť, ako som sa sem dostal, ani ako sa volám. Nepamätal som si vôbec nič, ležal som na lúke a trochu ma bolela hlava.

Všimol som si, že vedľa mňa sa povaluje akási tuba. Otvoril som ju a zvnútra som vybral zrolovaný pergamen. Roztiahol som ho, aby som sa pozrel, čo je na ňom a pri tom som sa porezal na kraji. Kvapka krvi spadla na úplne čistý pergamen. Na ktorom sa následne začal zjavovať nápis.

*Táto mapa ťa dovedie k trom predmetom, ktoré ukradol kráľ
Klarion trom bytostiam, ktoré prišli spoza mora.*

Nápis ihneď zmizol a objavila sa mapa s troma krížikmi, ktoré určovali tie miesta. Jedno ukazovalo na veľkú horu, druhé na jazierko a tretie na hrad, ktorý bol na ostrove na spodku priepasti pod zemou.

Po chvíľke sa mapa zase stala len prázdny obyčajným pergamenom a ja som to zasa zopakoval. Aby som sa uistil, že to nie je bolesťou hlavy a to všetko sa mi len nezdá. Pergamen po prijatí mojej krvi znova ukázal nadpis a potom mapu. Lepšie som si ju prezrel a potom som ju vrátil do tuby, ktorú si zavesil cez rameno. Postavil som sa, aby som sa rozhlíadal, kde to vlastne som. Zbadal som les dookola obrovskej lúky, z ktorej viedla len jedna cesta, a tak som sa k nej vydal. Rozmýšľal som nad mapou, kde som k nej prišiel a čo sa skrýva pod krížikmi na mape, ale aj prečo som stratil pamäť a na nič si nemôžem spomenúť. Bol som rozhodnutý zistiť to, nielen preto, že je to jediná vec z môjho života, ale hlavne preto, že som to určite chcel spraviť predtým, než som prišiel o spomienky. Prečo by som inak mal tú mapu?

Mal som neskutočne zvláštne nutkanie, akoby to bola moja povinnosť. Bol krásny deň a ja som mal z toho všetkého okrem bolesti hlavy aj husiu kožu, aj z lesa, ktorý vyzeral odpudivo a strašidelne, no aj tak som doň vošiel.

Konáre stromov boli husté, až tienili oblohu. Cestičku mi osvetľovali len lampáše. Lesnou cestou som pokračoval s divným pocitom, akoby ma niekto sledoval. Otáčal som sa, až som začul hlasy, ktoré začali hlasno škriekať. Videl som tiene, ktoré ma chceli chytiť. Utekal som a chránil sa, no keď som zakopol o konár, svetlo lampášov zhaslo a škriekanie zosilnelo. Zavrel som oči a čakal najhoršie, keď vtom škriekanie utíchlo. Po chvíli som ich otvoril a zľakol sa malého zeleného tvora, ktorý stál nado mnou, osvetlený znova rozsvietenými lampášmi.

„Už sa nemusíš báť,“ prehovoril tvor v ošúchaných veciach smiešnym hlasom.

„Čo si zač?“ opýtal som sa ho.

„Ved' to je na prvý pohľad jasné, som škriatok.“

„Ďakujem za záchranu,“ poďakoval som mu.

„Nie je za čo, vieš, je spôsob, ako by si sa mi mohol odvdáčiť.“

„Áno? A ako?“

„Pod' so mnou, chlapče. Mimochodom, volám sa Olif,“ predstavil sa škriatok.

„Veľmi ma teší, Olif, ale vieš, ja neviem, ako sa volám.“

„Tak to je zlé,“ povedal ustarostene.

„A to už prečo?“

„Pretože si človek.“

„A to je zlé?“ spýtal som sa ho.

„Pre teba áno.“

„A prečo vlastne?“

„Všetko ti poviem u mňa doma, tu je to nebezpečné,“ súhlasil som a vybrali sme sa tajnou cestičkou cez les a zanedlho sme boli pri väčšej chalúpke so studňou, pri ktorej sme zastali.

„Do studne na kameň mi spadla čarovná perla. Keby spadla do vody, zmenila by sa na ryбку a bolo by po nej. Mohol by si mi ju pomôcť vybrať, spustím ťa tam vo vedre, chlapče.“

„Čo keby som ťa tam spustil ja? Si určite ľahší než ja.“

„Vieš, ja sa bojím vody a vrana by mi pomohla, no nie je doma.“

„Tak dobre teda,“ súhlasil som. Tubu som si položil k studničke a vošiel do nie príliš veľkého vedra.

„A zvládneš to?“ opýtal som sa ho.

„My škriatkovia sme silnejší, než vyzeráme,“ odpovedal mi a pritom si vyhrnul rukávy a začal ma spúšťať vo vedre.

„Ako ti tam spadla tá perla, Olif?“

„Vieš, keď som sa naťahoval po vedro s vodou, tak sa mi roztrhlo vrečko, v ktorom som ju mal,“ prezradil mi Olif, „a vtom kleslo vedro ku kameňu s perlou. Natiahol som sa, opatrne ju vzal a vložil si ju do vrečka.“

„Mám ju, môžeš ma vytiahnuť,“ zakričal som mu a vedro začalo stúpať.

„Môžem sa ťa ešte niečo spýtať?“

„Áno, jasné, hocičo.“

„Čo ma napadlo v lese?“

„Duše tých, čo sa v lese stratili alebo v ňom zomreli.“

Keď som vyliezol von z vedra a perlu podal Olifovi, tak bol celý šťastný.

„Ďakujem ti, bezmenný. A teraz pod'me ku mne, musím ti povedať, prečo je také zlé byť človekom, a ty si dokonca človek, ktorý ani nevie, kto je.“

Vošli sme dnu do Olifovho domčeka, kde som si musel dávať pozor, aby som si neudrel hlavu do zopár lustrov, ktoré viseli v jeho nie veľkej chalúpke. Na stenách viseli portréty škaredých škriatkov, no ako sme pokračovali chodbou, škriatkovia boli stále menej a menej škaredí.

„To sú moji predkovia, posad' sa. Dáš si čaj?“

„Nie, ďakujem,“ odmietol som. Olif luskol prstami a v krbe začal horieť oheň, na ktorý dal zohriať kanvicu.

„Tak sa už posad' a zohrej sa, ja som o chvíľu späť,“ povedal Olif a malými schodmi išiel na druhé poschodie.

Sadol som si do jedného z dvoch kresiel pred krbom, ku ktorému som natiahol nohy, aby som si osušil čižmy, ktoré boli mokré od trávy. Olif sa vrátil presne včas, keď už sa kanvica s čajom zohriala, do šálky si nalial zelený obsah, z ktorého sa napil a z ktorého mu ostalo na hornej pere. Sadol si do kresla, peru si olizol a nohy si vyložil na taburet, ktorý si takisto privolal lusknutím.

„Vieš, byť človekom je zlé preto, čo sa stalo kedysi dávno, v časoch, keď ľudom vládol dobrý kráľ Klarion, ktorého mali všetci radi, dokonca aj väčšia časť kúzelných bytostí. Všetko sa to začalo a zmenilo príchodom troch bytostí, ktoré prišli spoza mora. Vyzerali ako človek, no boli niečo viac. Prvá bola krásna, nesmrteľná, no živiť sa musela krvou. Druhá sa vedela kedykoľvek premeniť na obrovského vlka a tretia ovládala mocné čary. Istý čas žili spolu s ľuďmi v mieri, dokonca im vymysleli mená a niektorí sa nechali zmeniť, aby boli ako oni. No jedného dňa sa kráľ Klarion rozhodol, že chce mať nad tými bytosťami moc, a tak im ukradol tri predmety, ktoré si najviac strážili a ktoré im ako jediné mohli ublížiť. Upírom kôl, vlkodlakom dýku a čarodejom knihu. Nevie sa, či tie predmety vytvorili oni sami, či ich od niekoho získali, no ani ich nestihol použiť, len ukryť, keď ho bytosti chytili. Neprezradil im, kde sú, a tak ho zabili. Tie bytosti sa rozčúlili a potom spolu s armádou premenených ľudí v upírov, čarodejníkov a vlkodlakov začali zabíjať ľudí. Chceli zabiť aj jeho syna so ženou, no tí stihli utiecť nevedno kam. A keby žila ešte aj Klarionova žena, tak tá by určite zomrela krutou smrťou ako jej manžel.“

„Čo sa stalo potom, Olif?“ spýtal som sa zvedavo.

„Potom sa bytosti rozhodli inak. Ľudia slúžia upírom ako potrava, ich sluhov spoznáš podľa uhryznutia na krku, vlkodlakom slúžia hlavne na rozširovanie potomstva, a to preto, lebo vlkodlaci nemôžu mať potomkov medzi sebou. Ich poznáš podľa škrabanca na ruke a sluhov čarodejníkov spoznáš podľa vypáleného symbolu na nohe alebo niekde inde na tele.“

„Tak a teraz už vieš, prečo je zlé byť človekom, keďže si asi takisto otrok, no na tvojom tele žiadne z ich znamení nevidím,“ dohovoril a znovu sa napil toho zeleného čaju. A ja som sa prezrel, či nemám na tele niektoré znamenia bytostí.

„Nemám ani jedno znamenie, takže to znamená, že nie som otrok.“

„Tak to je možné. Alebo si zďaleka prišiel loďou po mori, ktoré je celkom blízko.“

„Ešte by som zabudol. Tie veci sa nikdy nenašli.“

„To je hrozné, prečo niečo nespravila? Ved' tí premenení boli ľuďmi.“

„To áno, ale nechápeš to, premenení nespravlia nič proti svojim kráľom, sú im verní, pretože od nich dostali dar schopnosti a nesmrteľnosti. A ľudia sú proti takej moci slabí.“

„Otec mi vravel, že sa do toho masakru nezapojili úplne všetci, ale to je teraz už jedno.“

„Stali sa z nich kráľi,“ zopakoval som po ňom.

„Áno, Glarius je kráľom upírov, Valor je kráľom vlkodlakov a Borgun je kráľom čarodejníkov.“

Zhrozený po jeho slovách zo skutočného príbehu som sedel potichu a Olif nič nevravel. Asi preto, aby som sa zo všetkého spamätal. Bez myšlienok blúdil môj pohľad po chalúpke. Až skončil na zaprášenej mape, ktorú som si predtým nevšimol. Tá mapa mi pripomenula moju, ktorú mám schovanú na pergamene v tube.

„Akože sa volal kráľ, ktorý ukradol tie veci?“ opýtal som sa ho a on po dopití čaju vyslovil meno Klarion, ktoré som si mal pamätať z nápisu na mape. No za to mohla tá bolesť hlavy, ktorá nechcela ustúpiť.

„Vieš, Olif, asi nie je náhoda, že sme sa stretli.“

„Ako to myslíš?“

„Veríš na osud?“ opýtal som sa ho.

„Aj hej, ale prečo sa pýtaš?“

„Čo by sa stalo, keby niekto mal mapu, ktorá ho dovedie k trom strateným predmetom, ktoré ukradol kráľ bytostiam?“

„O takých veciach by si nemal žartovať. A prečo sa to vlastne pýtaš?“ spýtal sa podozrievavo.

„Pretože mám mapu, ktorá ma k nim dovedie, pozri sa,“ vybral som pergamen z tuby a rozťahol ho, porezal sa na kraji a kvapol krv na prázdny pergamen, na ktorom sa po nadpise zjavila mapa.

„Pozri sa, tieto krížiky označujú miesta, kde sú veci ukryté. Čo na to povieš?“

„No podľa toho, kde tie veci majú byť, tak by tam vážne mohli byť, pretože sú to vážne dosť nebezpečné miesta.“

„Čo chceš teraz robiť?“ spýtal sa ustarostene.

„Pokúsim sa ich nájsť, pretože cítim, že to je moja úloha, môj osud.“

„Tak to nebude také jednoduché, si človek a k tomu človek, ktorý si nič nepamätá. Prečo si nič nepamätáš?“

„Tak to fakt neviem, možno som spadol z koňa, a preto si nič nepamätám.“

„Možné to je, skúsim ti pomôcť,“ postavil sa na kreslo.

„A ako mi pomôžeš?“

„Uvidíš, keď to vyjde. Pod' bližšie,“ podišiel som a Olif položil ruky na moju hlavu a niečo si mrmlal. Keď ho vtom odhodilo a moja hlava ma začala neskutočne bolieť, až ma záblesk bieleho svetla zložil na kolená. No po chvíľke

ostrá bolesť ustúpila. Olif sa vyplazil spod skrine, ktorá naňho spadla, a spolu so mnou lapať po dychu.

„Asi to nemalo dopadnúť takto, čo?“ spýtal som sa ho a on po chvíľke dychčania odpovedal, že nie.

„Tak čo sa to potom stalo?“

„To neviem,“ odpovedal udychčane Olif, ktorý si znova sadol do kresla a na ex dopil svoj čaj.

„Nemám tušenie, čo sa stalo, no jedno viem, nemôžem ti vrátiť spomienky a ani do nich nahliadnuť,“ odpovedal mi.

V myšlienkach sa mi vynárali najhoršie možnosti, prečo mi nemôže ani čarovná bytosť vrátiť spomienky a dosť som sa toho bál.

„Nemôžeš mi, prosím ťa, dať niečo na bolesť hlavy? Strašne ma bolí,“ poprosil som Olifa a znova si sadol do kresla.

„Áno, jasné,“ povedal a do šálky mi nalial ten istý zelený čaj, z ktorého pil aj on sám.

„Neľakaj sa jeho výzoru, je to čaj z machových húb. Vedia vyliečiť skoro všetko, pamäť ti nevrátia, ale bolesť hlavy ti prejde,“ poďakoval som a odpil som si trochu. Bol som prekvapený, nechutil zle, no voňať až tak príjemne nevoňal. Olif a ja sme pomaly pili mlčky čaj a naberali síl a bolesť hlavy fakt ustupovala.

„Vážne sa chceš do toho pustiť? Veď si nič nepamätáš,“ opýtal sa ma.

„Áno, a ty by si sa asi so mnou nechcel vydať nájsť tie veci a zachrániť tak ľudí, čo?“

„Ja som už na to starý, chlapče, no počkaj chvíľku, práve dnes sa koná turnaj na Mesačnom hrade, ktorý nie je ďaleko, tam bude dosť odvážlivcov, ktorí by sa k tebe mohli pripojiť,“ prezradil mi.

„To je dobrá správa, vydám sa tam,“ vzal som mapu, zroloval ju a vrátil do tuby.

„Trocha spomal, hrdina, nemôžeš predstúpiť pred kráľov ako človek, stal by sa z teba otrok alebo v lepšom prípade by ťa hneď zabili.“

„Tak čo mám robiť? Mám tú mapu, bezdôvodne som k nej asi neprišiel.“

„Tak to je teda vážne záhada, ako si sa k nej dostal, pretože jediný človek, ktorý vedel, kde sú veci, to neprezradil ani najsilnejšiemu upírovi, čarodejovi a vlkolakovi pod hrozbou smrti, ktorá ho neminula, takže ako si k nej mohol prísť?“

„Tak to fakt netuším,“ odpovedal som mu.

„Mňa do toho nič, no keď si na to niekedy spomenieš, mohol by si mi to potom prezradiť?“

„Máš moje slovo,“ sľúbil som mu.

„Neboj sa, pomôžem ti,“ povedal Olif a znova sme sa postavili. Z džbánu si nalial čistú vodu do dlane, niečo povedal a vylial ju na mňa.

„Zmyl som z teba pach človeka,“ prezradil mi a ja som sa na to ovoňal, či nesmrđím.

„No stále si iba človek, a aj tak vyzeráš,“ z kapsičky na opasku, kde si dal perlu, vybral strieborný prsteň s čiernym kameňom.

„Tento prsteň je kúzelný, keď pošúchaš kameň, zjaví sa duch prsteňa a pomôže ti alebo poradí v ťažkej situácii, no trochu ho vylepším.“ Zovrel prsteň v dlani, z ktorej vyšľahli plamene.

„Tu máš, patrí teraz tebe.“

„Čo si s ním spravil?“

„Uvidíš.“

Nasadil som si ho a celým telom mi prešiel zvláštny pocit.

„Chod' sa pozrieť do zrkadla,“ povedal Olif, a tak som ho poslúchol. Moje vlasy zmenili farbu z hnedých na čierne a oči mi skrvavočerveneli, pokožka mi zbledla a zuby ma začali strašne bolieť.

Keď som si ich prezeral v zrkadle, tak mi narástli dva zuby, ktoré boli také špicaté, že som si na nich porezal jazyk. Cmúľal som si jazyk a pozeral sa, ako vyzerám, keď vtom môj odraz v zrkadle zmizol.

„Nič sa neboj, teraz je z teba upír, len dovtedy, dokedy máš ten prsteň nasadený.“

„Máš ich schopnosti, si silnejší, rýchlejší a aj sa rýchlejšie uzdravíš, keď budeš zranený,“ prezradil mi Olif.

„Ďakujem ti,“ poďakoval som mu.

„Nie je za čo, keď tak pomôžem ľuďom, je to to najmenej, čo môžem spraviť. A ešte niečo,“ začal sa prehrabávať v truhlici, z ktorej vybral čierne brnenie a meč svojej veľkosti.

„Je to moje, ale tebe sa zídne viac,“ povedal Olif a brnenie a meč pokropil vodou a luskol prstami. Brnenie a meč začali horieť, naťahovať sa a zväčšovať, až boli mojej veľkosti, oheň zhasol.

„Brnenie vyrobili škriatkovia, budeš v ňom nezničiteľný, pretože cezeň neprejde žiadna zbraň.“

„To nemôžem od teba prijať, už aj tak si toho pre mňa spravil veľa, Olif.“

„Ale áno, môžeš a prijmeš,“ povedal a vytiahol meč z puzdra. Obzrel si ho a vrátil ho do puzdra, s ktorým mi ho hodil.

„Vyskúšaj si brnenie, aké ti bude.“

Poslúchol som ho a obliekol si brnenie, ktoré mi sadlo ako uliate.

„Už ani trochu nevyzeráš ako človek, ale ako upírí bojovník, už ti len treba vymyslieť meno. Ako sa chceš volať?“

„Hm, tak to fakt netuším.“

„Môžeš sa volať Havran, Čierny Havran,“ navrhol Olif.

„To je celkom pekné meno, nebudem vymýšľať, budem teda Čierny Havran,“ súhlasil som.

„A ešte jedna dôležitá vec. Keď sa ťa spýtajú odkiaľ si, povedz, že si zo Strateného mesta, vieš, pretože nikto nevie, kde sa nachádza, a kolujú o ňom rôzne legendy. A keď sa ťa spýtajú, či si sa stal upírom tak, že ťa premenili, alebo či si sa narodil, povedz, že si upírom od narodenia, ale že rodičov nepoznáš. Povedz, že sa ťa ujali ľudia zo Strateného mesta, ktorí ťa našli opusteného.“

„Rozumiem,“ odpovedal som mu a Olif sa na mňa usmial.

„Snáď to bude fungovať, lebo od tej zrady sa už nemôžu ľudia stať jednými z nich.“

„Rozumiem.“

„Fakt tu nechceš počkať pár dní? Možno sa ti vrátia spomienky, pokojne tu môžeš ostať,“ ponúkol sa Olif.

„Nie, ale teší ma, že sa tak staráš, a dnes je ten turnaj, ako si vravel, a lepšiu príležitosť už asi nebudem mať,“ odpovedal som mu.

„Dobre teda, odprevadím ťa k hradu, no najprv sa poriadne naješ,“ prikázal Olif a išiel do kuchyne, kde strašne trieskal s vecami. Za ten čas som vybral meč z puzdra, obzrel si ho a skúsil pár pohybov, a znova ho vrátil do puzdra, ktoré som si zavesil na bok.

Olif sa vrátil s táckou plnou jedla.

„Krv nemám, no môžeš jesť oboje, ale keď budeš v spoločnosti upírov, tak daj prednosť krvi, aby si nebol podozrivý, Havran.“

„Dobre,“ hoc som nebol hladný, pustil som sa do jedenia, pretože som ho nechcel rozčúliť po všetkom, čo pre mňa spravil. Hlava ma po dojedaní mäsa so zeleninou prestala úplne bolieť.

„Bolo to dobré,“ pochválil som ho a tubu s mapou si zavesil na rameno, „môžeme vyraziť.“

„Keď to tak chceš,“ vzal si kabát. Išli sme tajnými cestičkami a môj zrak sa neskutočne zlepšil, videl som v tmavom lese a takisto aj sluch a čuch som mal lepší.

„Je to ešte ďaleko?“

„Ani nie, no dávaj si pozor na tie huby, keď na ne stúpiš, zasiahne ťa ich halucinogénny jed,“ varoval ma Olif a cez toľko húb sa ani nedalo prejsť, no zvládli sme to.

Netrvalo dlho a došli sme na kraj lesa, skadiaľ sme v diaľke zbadali obrovský hrad na skalnatom kopci obklopenom veľkými nádvornými hradbami a lesom. K hradu viedla prerušovaná kolóna návštevníkov a s mojím novým vylepšeným zrakom som nemal žiaden problém dovidieť na takú diaľku.

„Nebude ti prekážať, keď pôjdeš ďalej sám? Mám ešte niečo dôležité na práci. Vážne sa nevrátite?“

„Nie, Olif, nevrátim sa a ďalej nemusíš ísť, ďakujem ti za všetko,“ kľakol som si a podal som mu ruku.

„Nemáš za čo, Havran.“

„Nič sa neboj, ja to zvládnem,“ vydal som sa k hradu a ešte raz som Olifovi zakýval na rozlúčku. Slnko svietilo a obloha bola nádherne modrá. Onedlho som sa pridal do kolóny, v ktorej boli divné individúá, a tak som radšej pridal do kroku. Po chvíľke predou mnou išiel obrovský slon s klami a na chrbte mal svojho tučného pána, ktorý keď zjedol jablko, tak mu ohryzok hodil do hlavy. Nepáčilo sa mi to, a tak som sa ich rozhodol predbehnúť, no v tom sa slon splašil a postavil sa na zadné, až zatienil na chvíľku slnko, ktoré ma oslepilo. Skoro by ma zašliapla jeho obrovská noha, keď ma vtom niekto stiahol na bok.

Pozrel som sa, kto ma to zachránil, bolo to nádherné mladé dievča, ktoré malo na sebe oblečenú zvieraciu kožušinu rovnakej farby, ako aj jej hnedé vlasy a oči.

„Mal by si si dávať lepší pozor, ak sa chceš zúčastniť turnaja, cudzinec,“ prehovorila ku mne dievčina a posmešné slová zakončila úsmevom, ktorý jej vyčaril ohryzok, ktorý som si vytiahol z kapucne, kde mi náhodou spadol.

„Ďakujem, že si ma zachránila,“ poďakoval som a jej krásny úsmev som opätoval.

„Nemáš za čo, chlapče.“

„Volám sa Čierny Havran,“ predstavil som sa dievčine.

„Ja som Valéria. Keď chceš, zveziem ťa,“ vysadla na svojho koňa, „aby sa ti nič nestalo,“ dodala.

„Fakt vtipné, no ja sa o seba viem postarať, Valéria.“

„Tak to som videla.“

„No dobre,“ súhlasil som a nasadol na koňa za ňu a kôň nato prudko vyštartoval vpred veľkou rýchlosťou k hradu. Netrvalo dlho a vošli sme do mesta, kde sa všetci pripravovali na turnaj, všetko bolo slávnostne vyzdobené a nádvorie úplne plné, a tak sme zosadli.

„Vitaj na Mesačnom hrade, Čierny Havran. A odkiaľže si?“ spýtala sa ma.

„Som zo Strateného mesta.“

„Ty si zo Strateného mesta?“ zopakovala bleskurýchlo.

„Nie je to mesto len vymyslené?“ podozrievavo sa spýtala.

„Nie, je skutočné,“ odpovedal som jej.

„A kde sa nachádza? Povedz mi o ňom niečo,“ zvedavo ma prosila.

„Možno sa to jedného dňa dozvieš.“

„Prečo mi to nechceš povedať?“

„Práve som ťa spoznal, a hoci si mi zachránila život, za čo som ti vd'ačný, tak si v podstate cudzia.“

„To áno, no môžeš sa mi odvd'ačiť tak, že mi o tom meste niečo povieš, čo povieš?“

„Nie, prepáč.“

„Prečo si taký tajnostkár?“ prosila ma Valéria, keď sme sa pretláčali pomedzi návštevníkov, medzi ktorými som si všimol aj ľudí, ktorí mali na telách znamenia svojich pánov.

Valéria ma rýchlo chytila za ruku a ťahala po schodoch, po ktorých sme vyšli na predné hradby.

„Čo tu robíme? Nemali by sme tu byť.“

„Počkáš tu so mnou na moju sesternicu, už by tu mala byť.“

„Ale ja nemám čas, prepáč, ale už musím ísť, ešte raz ti ďakujem, Valéria, a nehnevaj sa.“

„Aha, už je tu,“ ukázala na oblohu, na ktorej som zbadal nie jedného, ale viacero orlov, ktorí držali v pazúroch malé prenosné domčeky a z jedného z nich nám kývala cez okno mladá dievčina. Orly s malými domčekmi pristáli na kraji hradby určenom pre nich. A dievčina, ktorá nám kývala, sa zvíjala s Valériou.

„Čierny Havran, predstavujem ti moju sesternicu Gabrielu,“ čiernovlasé dievča s palicou, v ktorej svietil modrý kameň podobný jej očiam, sa na mňa usmialo a aj ja na ňu.

„Teší ma.“

„Aj mňa teší, Čierny Havran, máš dosť zvláštne meno. Odkiaľ si?“ spýtala sa.

„Tak tomu nebudeš veriť, je zo Strateného mesta,“ prezradila jej Valéria.

„Zbytočne sa ho budeš niečo pýtať o tom meste, nič ti nepovie,“ povedala jej Valéria.

„Ale prečo?“ dodala Gabriela.

„Lebo vás nepoznám,“ odpovedal som jej.

„Carmilla je už tu?“ opýtala sa Gabriela Valérie.

„Neviem, teraz sme prišli.“ Vtom s rachotom vošlo cez hlavnú bránu šesť koní, ktoré uháňali ako o život a za sebou mali zapriahnutý sklenený koč, v ktorom bola rakva, ktorú obklopovala hustá hmla. Každý kto bol v ceste, sa koňom uhol. Keď zastavili a rakva v koči sa otvorila, vyšlo z nej nádherné mladé dievča, na ktoré sme sa všetci pozerali. Mladá dievčina, ktorá okrem červených vlasov, očí a pier mala na sebe aj červené šaty.

„Nie je to náhodou ona?“ spýtal som sa dievčat, ktoré sa mojou otázkou poriadne pobavili. Keď nás dievča zbadalo, hneď sa k nám poponáhľalo. Zvíjalo sa s Gabrielou a Valériou a ja som hneď vedel, že mám pravdu.

„Carmilla, predstavujem ti Čierneho Havrana zo Strateného mesta,“ predstavila nás Valéria.

„Zbytočne sa ho budeš pýtať niečo ohľadom toho mesta, pretože ti nič nepovie,“ zopakovala znova.

„To som sa ho ani nechcela spýtať,“ odpovedala sesternici a prišla ku mne bližšie. Ovoňala ma a jej upírie zuby jej narástli tak, že jej až začali vytrčať.

„Veľmi rád som vás spoznal dievčatá, ale musím tu niekoho nájsť. Prerušilo ma trúbenie na roh z najväčšej veže, Carmilla ma vzala za ruku a za druhú Valéria.

Ponáhľali sme sa po schodoch, až sme prišli k strážam, ktoré nás bez problémov pustili ďalej.

Vošli sme na balkón, z ktorého sme mali výhľad na arénu, kde sa zorad'ovali súťažiaci.

„Dáš si niečo?“ spýtala sa ma Carmilla, ktorá si naliala krv z misy do krištáľového pohára.

„Nie, ďakujem,“ odmietol som.

Na stole boli rôzne druhy jedla a nápojov, dokonca aj sladkosti, do ktorých sa hneď pustila Gabriela aj Valéria. Nechal som ich osamote a sústredil som sa na to, prečo som vlastne tu, prezeral som si arénu, kde som na druhej strane zbadal sedieť na trónoch troch kráľov.

Boli to bytosti, ktoré spomínal Olif, cítil som to. Okrem toho mali na trónoch začiatkové písmená svojich mien, a aj keby ich tam nemali, mali na hlavách koruny so slávnostným kráľovským oblečením. Bez rozmýšľania som sa pustil bočnými schodmi. Kým si dievčatá dávali niečo pod zub, vošiel som do arény, ktorá sa pomaly naplňala. Kráčal som ku kráľom, no stráž ma zadržala.

„Sem nesmieš,“ zakázala mi hlavná stráž.

„Mám niečo, čo bude kráľov určite zaujímať,“ povedal som to tak nahlas, aby to začuli aj králi, ktorí neboli až tak ďaleko, no len jeden sa na mňa pozrel.

„Čo máš, čo by nás mohlo zaujímať?“ opýtal sa ma Glarius.

„Volám sa Čierny Havran a som upír zo Strateného mesta, žiadam vás, aby ste prepustili všetkých ľudí, ktorí slúžia upírom, vlkodlakom a čarodejom.“

V aréne všetko stíchlo a všetci sa na mňa dívali. Ticho prerušil kráľov smiech.

„Chopte sa ho,“ nariadil strážam.

„Nie, nechajte ho,“ ozval sa spoza môjho chrbta ženský povedomý hlas. Otočil som sa a na pomoc mi prišli Carmilla, Valéria a Gabriela.

„Neplet' sa do toho dievčatá, ešte budete mať problémy.“ Všetky tri sa začali smiať, obišli ma a každá sa postavila k trónu jedného z kráľov.

„Vy poznáte tohto Havrana?“ spýtal sa ich Glarius a mne došlo, že sú to ich dcéry.

„Dnes sme ho spoznali,“ odpovedali naraz. Všetky oči v aréne sa dívali na mňa a čakali, čo sa bude diať.

„Prečo si myslíš, že splníme, o čo nás žiadaš?“ spýtal sa ma Glarius.

„Pretože mám niečo, čo zmení váš názor. Mám mapu, ktorá ma dovedie ku knihe, dýke a kolu, ktoré vám ukradol kráľ Klarion.“

Nato si všetci v aréne začali medzi sebou niečo šepkať a ja som vedel, že to už horšie nemôže byť.

„Ako máme veriť, že hovoríš pravdu?“ spýtal sa ma znova Glarius.